

Готов ли си?

Готов ли си?

СЪДЪРЖАНИЕ:

Глава 1

Възможността за Създател

„Ние хората сме в позицията на едно малко дете, което влиза в огромна библиотека, пълна с книги, написани на множество различни езици. Детето осъзнава, че някой трябва да е написал тези книги. Но то не знае как. То не разбира езиците, на които те са написани. Детето смътно се досеща, че има някакъв тайнствен ред, според който са подредени книгите, но то не знае какъв е този ред. Според мен точно такова е отношението дори на най-интелигентното човешко същество спрямо Бога. Ние виждаме, че Вселената е чудесно подредена и че се подчинява на някакви закони, но само смътно разбираме тези закони. Нашите ограничени умове не могат да схванат тайнствената Сила, която движи космическите съзвездия.“

Алберт Айнщайн

“Einstein: A Life” by Denis Brian, New York, John Wiley and Sons, 1996, с.186

Излезте навън в ясна нощ и погледнете нагоре. Докъде може да стигне погледът ви? Какво можете да видите? Дори и в най-тъмната нощ при ясно небе човешкото око може да види само около три хиляди звезди. В същото това време нашата планета се намира в море от около 200 милиарда звезди, в една галактика, където Слънчевата система е само бледо петънце.

Колко голяма е Вселената? В опита си да надникнат по-дълбоко в Космоса астрономите фокусират телескопа Хъбъл върху привидно празно парченце от нощното небе в продължение на единадесет дни, след което внимателно разглеждат направените снимки. На това мъ-

ничко място – около 3 процента от размера на пълната Луна – те откриват повече от десет хиляди галактики – не звезди, а цели галактики, всяка от които съдържа милиарди звезди.

На колко от тези планети има разумен живот? *Дори да можехме да пътуваме със скоростта на светлината, която е 300 000 км/сек, щяха да са ни необходими около сто хиляди години само за да обиколим нашата галактика*.

Американският физик Уилям Д. Филипс, който печели Нобеловата награда през 1997 г. „за своя принос към развитието на методите за изстудяване и улавяне на атоми с помощта на лазери", казва в тази връзка следното: „Аз мисля, че подредеността на физическата Вселена и изключително прецизно създадените условия за възникване на живота тук на Земята ни показват, че един интелигентен Творец е отговорен за всичко това. Вярвам в един Бог, който е личност и е в съприкосновение със сътворения свят. Моята лична вяра е в хармония с всичко онова, което знам за науката".

Какво има предвид този наш съвременник, когато казва, че науката подкрепя неговите виждания? Наистина ли съществуват доказателства, които отхвърлят теорията за себеподдържащата се Вселена и самозараждащия се живот? Луи Пастьор – един от основоположниците на микробиологията и имунологията – представя през 1864 г. пред голямо събрание на учени в Парижкия университет своите изследвания, които потвърждават установения преди това от Харвей биологичен природен закон: **„Живот може да произлезе само от живот"**. До ден днешен този закон не е опроверган от никакъв научен експеримент. Един от най-известните съветски еволюционисти А. Опарин казва: „С опитите си Пастьор допринесе неоценима

полза за човечеството, а въпросът за самозараждането на живота той разреши в отрицателен смисъл. Доказа, че и такива прости същества като микроорганизмите не могат да се самозародят, че те подобно на всички останали живи същества, винаги произлизат само от себеподобните си. И така, никъде в заобикалящата ни природа днес не ще забележим случай на самозараждане".

Възникването на Вселената по случаен път е не по-малко невероятно. То би приличало на появата на многотомна енциклопедия вследствие на взрив в печатница.

Физикът Исак Нютон разсъждава върху тези въпроси по следния начин: „Удивителният порядък във всемира може да произлезе само по решението и плана на едно всезнаещо и всемогъщо Същество".

Препоръчано:

1. Онлайн книгата „Еволюция или сътворение - какво казва науката"
2. Онлайн книгата „50 нобелови лауреати и други велики учени за вярата си в Бога"
3. В Youtube документалните филми: „Накъде ни насочват доказателствата" / **„Възможността за Създател"** / „Библията и динозаврите" / „Кости в камъните" / „Дилемата на Дарвин" / „Разкриване на тайната на живота" / „Историята на живота" / „Бог на чудесата" / „Младата възраст на планетата Земя"

Глава 2

Времето

Най-голямото историческо доказателство за сътворението на нашата планета от Бог е времето. *Замисляли ли сте се някога кой и кога е решил хората по целия свят да разделят времето на седмици?* Докато денонощията, месеците и годините са основани на астрономически събития – въртенето на земята около оста й и около Слънцето, както и въртенето на луната около земята – то за спазването на седмицата няма подобна причина.

Осми - седми век пр. Хр. етруските започват да използват осемдневна седмица, чрез която отбелязват деня за търговия в даден град. Този цикъл по-късно бива възприет и от римляните. Историята обаче говори, че много преди това древните израелтяни (прадедите на евреите) са съблюдавали един **непрекъсваем цикъл от седем дни**. Техните религиозни Писания представляват Стария завет в съвременната Библия и са основата на християнството. Още в първите глави там е описано, че Създателят на Всемира е сътворил една прекрасна планета за шест дена, а седмият ден Той прекарал **в почивка**, споделяйки времето си с първите обитатели на земята. След това седмицата била спазвана от жителите на нашия свят като спомен за сътворението.

Едно от най-сигурните свидетелства за обичаите и културата на един народ е неговият език. Именно той може да разкрие как тази традиция е била запазена през вековете, тъй като един ден от седмицата винаги е носил името **„ден за почивка“** (шабат). Коренът на думата е един и същи в над 160 езика, сред които някои от най-древните. Съставената от д-р Уилям Мийд Джоунс в средата на 19-ти век

„Таблица на седмицата" съдържа тези и други примери:

български	събота	иврит	шабат
руски	суббота	вавилонски (един от най-древните езици)	сабату
испански, португалски	сабадо	древен сирийски	шабато
полинезийски	хари сабту	арабски	асабт
суахили	асабт	арменски	шапат
полски	собота	латински	сабатум

Двата най-големи атеистични режима в историята – революционните правителства на Франция през 1792 г. и на Русия през 1929 г. – се опитват да заличат седемдневната седмица като спомен за сътворението и постановяват съответно десетдневна и петдневна работна седмица, които строго налагат. Но тези опити просъществуват само няколко години. През всичките изминали столетия винаги е имало народи и отделни общества, които са спазвали онази древна седемдневна седмица, и днес сме свидетели, че тя е устояла на времето.

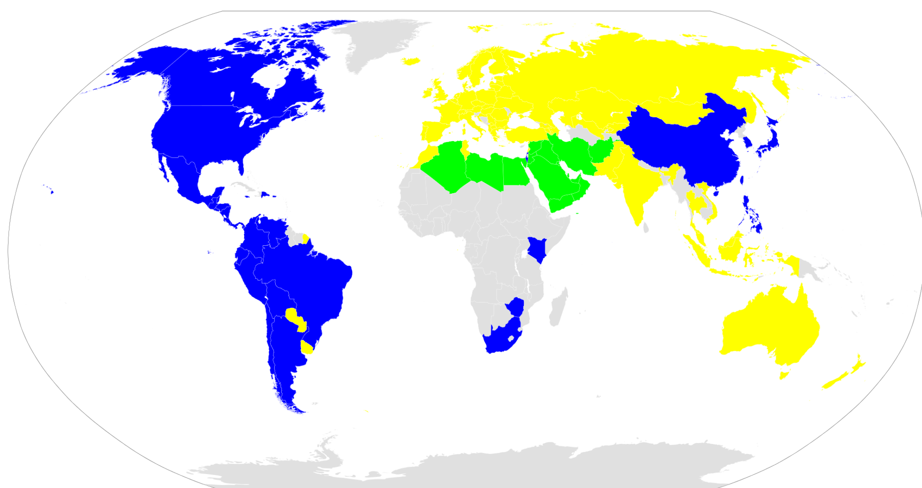
Промените в използвания от нас днес календар **никога не са засягали последователността на дните в седмицата,** като винаги след четвъртък е следвал петък, затова можем да сме уверени, че сме наследници на най-древния запазен обичай.

Седмицата е все същата и навсякъде по земното кълбо за 24 часа вторник ще се смени със сряда, както е било хилядолетия наред. Но една промяна се е случила!

В България и в САЩ използваме един и същи календар - Григорианския календар. **Когато там е събота и при нас е събота**. Но сигурно ще ви се стори странно, че този ден при нас е шестият от седмицата, а в Щатите е седми. Нека онагледим:

	12 Окт. 2014	13 Окт. 2014	14 Окт. 2014	15 Окт. 2014	16 Окт. 2014	17 Окт. 2014	18 Окт. 2014
(непроменим последователен цикъл)	**Неделя**	Понеделник	Вторник	Сряда	Четвъртък	Петък	**Събота**
САЩ /ден от седм/	1	2	3	4	5	6	**7**
България /ден от седм/	**7**	1	2	3	4	5	6

Всъщност тези различния са доста по-глобални. Върху картата на света с различни цветове са отбелязани регионите, в зависимост от това кой ден там се счита за седми от седмицата:

В Европа и в бившия Съветски съюз за седми ден от седмицата се счита неделята, докато в Северна и Южна Америка, в ЮАР, в Израел и в Източна Азия седмият ден е събота.

Кой в действителност е седмият ден?

Трудът на доц. д-р Я. Й. Шопов „Календарът на древните българи и значението му за българската история“, представен на семинар в Софийския Университет „Св. Кл. Охридски“ на 17 април 2013 г.,

гласи следното във връзка с дните в годината според древния прабългарски календар: „(...) Това е позволявало годината, както и всеки сезон, да започват винаги в **неделя - първия ден от прабългарската седмица**“.

Следователно в миналото българската нация е считала неделята за първи ден от седмицата, а съботата - за последен (седми).

Древната еврейска седмица, предадена като наследство на християнския свят, също започва без съмнение с неделния ден и завършва със съботния ден. В езика на евреите до ден днешен се е запазило наименованието на дните от седмицата: „**неделя**“ е *ןושאר מוי* (yom rishon), което означава „**първи ден**“, а „събота“ е *מוי תבש* (yom Shabbat), което означава „почивен ден“.

Преди около 3500 год. в старозаветната библейска книга Изход биват записани Десетте заповеди, четвъртата от които говори за важността на седмия ден:

> „Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на **седмия ден, който е събота** на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на **седмия ден** си почина; затова Господ благослови **съботния ден** и го освети“.

Макар че днес на малко места по света хората притежават роби, слуги и добитък, тази заповед е все още напълно актуална. Тя съдър-

жа обещание за работодателите и служителите, които са готови да отхвърлят товара на земните грижи в този определен ден, за да размишляват върху чудото на сътворения живот: „Така казва Господ: Пазете правосъдие и вършете правда (...) Блажен оня човек, който прави това (...) който пази съботата да я не оскверни и въздържа ръката си да не стори никакво зло“.

В годините след възкресението на Исус най-големите християнски центрове на света са в Мала Азия, където Неговите ученици (апостолите) и другите Му последователи основават църкви. Исторически източници говорят, че там през вековете съботата продължава да се спазва като седми ден от седмицата *(За подробна историческа справка можете да откриете онлайн книгата „Почти забравения ден“ на Марк Финли и по-специално главата „Вековете свидетелстват“).*

Днес обаче по-голямата част от християнския свят приема неделята като ден за почивка и за поклонение. Римокатолическата църква е една от най-древните църкви, запазена до днес, като има най-много последователи в света и най-голямо влияние. Затова нека се обърнем към нейни източници, за да отговорим на въпроса какво е предизвикало промяната в дена за поклонение:

„Ние освещаваме неделята вместо съботата, защото **Католическата църква** на Лаодикийския събор (336 г. сл.Хр.) е **преместила тържествеността от съботата върху неделята**” (Питър Гийърмън, Катехизис за новоповярвали на католическата доктрина, стр. 50, II-ро изд., 1910 г.).

„Неделята е католическо постановление и претенциите да бъде пазена може да бъдат оправдани единствено въз основа на католическите принципи... В Свещените писания *(бел. прев. Библията)*, отначало до-

край, няма нито един текст, който би оправдал пренасянето на седмичното богослужение от последния ден на седмицата (събота) в първия (неделя)“ (The Catholic Press, Сидни, Австралия, август 1900 г).

Първите места, където католическото постановление за освещаване на неделята вместо съботата започва да се спазва, са именно двата най-големи езически центрове по времето на раннохристиянската ера – градовете Рим и Александрия. Заповедта лесно бива възприета на тези места поради влиянието на **слънчевия култ митраизъм** (Митра е древният ирански бог на слънцето). В тези градове **всяка неделя** се извършвало **поклонение пред слънцето** (Sol Invictus). Интересно е да се отбележи, че римският император е бил висшият жрец на слънчевия бог и бил считан за единствения достоен да тълкува мистерията на неговите свещени учения, да дава разяснения и да се произнася окончателно.

В исторически план *(виж гл. 3)* римокатолическият епископ (папата) наследява политическата власт на императора. Нещо повече – с нея той приема и неговата религиозната роля, а именно на висш жрец на редица езически богове, вкл. на слънчевия бог.

(1) Папа Франциск със слънчевия скиптър

(2) Папа Франциск с <u>митрата</u> (шапката на свещеника на бог Дагон), носещ скиптър във формата на пречупен кръст, върху който е разпънат Христос

Затова не е учудващо, че именно римокатолическо постановление инициира промяната на деня за поклонение. Днес в редица западни езици (като английския и немския) **неделята** е запазила спомена за произхода си, като се нарича **ден на слънцето** (Sunday, Sonntag и др.). Както в древността този ден е бил използван от император Константин като **мост между езичеството и християнството** (наложен чрез закон едновременно като ден за поклонение пред слънцето и като ден в чест на възкресението на Христос), така днес се случва същото.

В наши дни същите въпроси са актуални: кой е истинският седми ден и дали в него се извършва поклонение пред Твореца на земята или пред бога на слънцето. Разликата този път е, че **отговорът касае лично теб**!

Заключение: Седмицата е традиция, установена при сътворението на света от Бог. Седмият ден е събота. Коренът на наименованието на седмия ден е „шабат“ или „почивка“ на повече от 160 езика. Четвъртата от Десетте библейски заповеди е все още валидна и гласи съботата да се спазва като ден за почивка и поклонение пред Твореца. Римокатолическата църква, наследник на езически Рим, издава противоречаща заповед, която задължава хората да спазват първия ден - деня на бога на слънцето (неделя) като ден за поклонение.

Глава 3

Краят на света

Много филми представят идеите си за края на човешката цивилизация. Много фалшиви пророчества през последните години поставяха дати за края на света. Говори се за невъзможност на екосистемата на земята да поддържа още дълги години животът какъвто го познаваме. Повечето религии по един или друг начин предвиждат промяна в реда на този свят. Други пък очакват политически конфликти и световна война.

За наше щастие не може всички прогнози да се сбъднат. Голяма част от Библията представлява пророчества, които вече са се сбъднали. Някои от тях дори смеят да посочват точни години какъвто е случаят с пророчеството за раждането и убийството на Исус Христос - събития, описани от Даниил около 500 г. пр.н.е. Затова Библията има авторитет за много хора, които я изучават. Нейната последна книга Откровение

(известна като Апокалипсис) е писана около стотната година сл.Хр., но разкрива детайли за човешката история до нейния край.

В Библията са описани белези и събития, които да предупредят човечеството да се подготви. Днес можем съвсем отговорно да заявим, че **краят е дошъл и е въпрос на месеци последните сцени от драматичната ни история да се изпълнят**. Според Писанията това са някои от знаците на последното време (разрастващи се по интензитет и разпространение в света):

- **насилие и неморалност** (както в дните на Содом и Гомор) - одобрявани от обществото; стигащи до крайности като транссексуалност и педофилия. Поради съвременната култура вече е обичайно малки деца да извършват убийства.

- **войни и военни слухове** - винаги е имало войни на земята дори в самия момент, когато пророчеството е направено. Но днес вече е обичайно да слушаме звука на военните самолети над нас, да виждаме танкове по магистралите си и да четем новини за поредната останала без население държава в следствие на чуждестранни войски, борещи се против тероризма в нея - Ирак, Афганистан, Сирия, Украйна, Сърбия, почти всяка държава в Африка.

- **спиритизъм** - повече от всякога хората слушат „измамливи духове, дяволски учения". Преди години окултни символи и практики бяха част от тайния живот на определени хора, докато сега всеки филм, всеки музикален клип, множество дрехи и аксесоари, дори християнски църкви ги промотират.

- „лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат **големи знамения и чудеса**" - такива са например изцелителните служби като тази на Бени Хин, който през 2014 г. беше в България

- **природни катаклизми** - „знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята (...) народите ще бъдат в недоумение поради бученето на морето и вълните", „на разни места ще има глад и трусове" - цунами, наводнение, суша и земетресение станаха обичайни думи дори за умерената природа на Европа. Между 1986 и 1996 г. вкл. (11 год.) е имало само 15 земетресения по света с магнитут над 7 по Рихтер, докато от 1997 г. до 2007 г. вкл. (отново 11 год.) са били 99. Това е увеличение с повече от шест пъти.

- „земята ще жалее и всеки, който живее на нея, ще примре, също и полските зверове и небесните птици; още и морските риби ще изчезнат" - сравнително скорошно явление е **масовата смърт сред животните**:

- 2011 г. - хиляди птици падат мъртви в Арканзас, след два дни 500 птици в Луизиана;
- 2011 г. - 100 хил. мъртви риби в река Арканзас;
- 2004 г. - 300 мъртви хипопотами в Уганда;
- 2008 - 2009 стотици мъртви китове край Астралия;
- Ако напишете в Google "mass animal death 2015", ще намерите актуална информация за случаи по цялата земя - в Китай, Мексико, Германия, Южна Корея, Естония, Белгия, Боливия...

- „ще се умножи беззаконието", „няма вярност, нито милост, нито знание за Бога по земята. Друго няма освен клетва, лъжа и убийство, кражба и прелюбодейство, разбиват къщи и кръв допира до кръв."

- **обединение в религиозния свят** - икуменизмът е движението, което днес почти е постигнало тази цел.

- **Антихристът** ще получи поклонението на по-голямата част от земните жители и ще постави своя **белег** на власт върху тях, което

ще бъде проява на вражда спрямо Бог. Съдбата на човека по време на последните страшни събития (7-те язви от Откровение), които ще се случат на земята, ще бъде определена от избора му дали да се подчини на антихристката власт.

Глава 4

Антихристът и числото 666

Теми, с които много се е спекулирало, са личността на Антихриста и начинът за изчисляване на неговото число 666. Това са понятия от Библията и ако се разглеждат извън нейния контекст, се стига до всякакви увидителни идеи, като например че Антихристът е суперкомпютър в Брюксел. Библията обаче описва в детайли тази личност, като не дава възможност за такава свободна интерпретация. **В последните месеци от земната история именно Антихристът ще накара по-голямата част от населението на света да получи белег, че е под властта му**. Това ще бъде съдбоносно решение за всеки човек. Но ако някой не е запознат с отличителните особености на Антихриста, е възможно да не разбере, че е получил неговия белег.

Различни пророчества от Стария и Новия завет (в Даниил, Откровение, Захария и др.) говорят за една и съща сила, притежаваща определени характеристики и появяваща се в един и същи период от време, която действа по специфичен начин до края на света. Използвани са различни имена (Антихристът, Звярът от морето, Змеят, малкият рог, блудницата, Вавилон), за да се акцентира така на различен аспект от описанието й. Малкият рог представя възникването на една нова политическа власт. Антихристът се свързва с прякото противо-

действие на Христовите последователи, на библейските писания и на самия Бог. Блудницата и Вавилон са имена, свързвани с религиозна нечистота и отстъпление от вярата в Създателя на земята.

Какво друго казват пророчествата за тази власт (посочени са само някои от многото библейски цитати):

- **ще възникне като продължение на Римската империя** (Дан. 7, 8);

- ще се появи след смъртта и възкресението на Христос (Дан. 9:27, Зах. 11);

- **ще изкорени три царства пред себе си** (Дан. 7:8, Дан. 7:24);

- **ще има политическа власт** (Дан. 7:24);

- **ще има религиозна власт** (Дан. 11:36, Откр. 17);

- ще владее над много народи (Откр. 17:15);

- ще поставя царе и ще разделя земята между тях (Откр. 11:39)

- **ще бъде град на седем хълма, който ще царува над земните царе** (Откр. 17:18, Откр. 17:9);

- **ще благоденства, съкровищата на света ще бъдат при нея** (Откр. 18:3);

- ще е представяна от личността на човек (Откр. 13:18, Дан. 7:8)

- **ще преследва верните на Господ Исус Христос 1260 години и ще убие голям брой от тях чрез огън и меч** (Дан. 7:21,25, 11:33, Откр. 12:6,17, Откр. 17:6, 18:24);

- **ще бъде отпаднала от вярата църква** (в Откр. 17:1-4 - блудница според библейската символика - Йезекиил 16:15-58);

- **ще преследва Божието слово** (Откр. 20:4);

- **ще промени Божиите закони** (Дан. 7:25);

- **ще промени времето** (Дан. 7:25);

- **ще богохулства** (Дан. 7:25)

- **ще претендира за позицията на пастир на Христовите последователи** (Зах. 11:16);

- **ще се възвеличи над всякакъв бог и ще говори надуто / надменно против Бога на боговете** (Дан. 11:36);

- **ще поквари мнозина, като ги отклони от вярата чрез измами** (Дан. 8:24,25, Дан. 11:32);

- **ще следва езическите традиции на древен Вавилон** (Откр. 17:5; Дан. 9:27 - запустява [храма], идва на крилото на мерзостите);

- **ще се свързва с тайни (мистерии)** (Откр. 17:5)

- **ще се свързва с цветовете пурпурно (лилаво) и червено** (Откр. 17:4);

- числото й ще се равнява на 666 (Откр. 13:18);

- ще й бъде нанесена смъртоносна рана, която ще оздравее (Откр. 13)

- **в края на времето цялата земя ще я последва и всички управители ще й предадат властта си** (Откр. 17:12,13);

- **ще бъде опустошена при Второто пришествие на Христос, т.е. в края на света** (Дан. 7:26,27, Дан. 8:25);

** За пълен списък с характеристиките на тази сила е нужно изучаване на посочените книги в контекста на Библията.*

Възможно ли е подобна политико-религиозна сила с такова огромно влияние, жива история и голямо богатство да остане незабелязана? Възможно е единствено, тъй като се бори пряко против Библията, която разкрива нейната същност. Според всички културни просветители на Реформацията в Европа (движението, което поставя края на тъмното Средновековие) **тази сила без съмнение е папството - Римокатолическата църква**, представяна от нейния религиозен и политически лидер - папата.

Следващата глава обосновава това становище, показвайки, че исторически тази сила може да бъде само Римокатолическата църква. Нека съпоставим другите особености с реалната картина.

Географски Рим е известен като **града на седемте хълма**, за който се говори в Откр. 17 глава.

Папата има както **политическа, така и религиозна власт** - той е държавник - цар на Ватикан, и духовен лидер на най-голямата верска общност в света - римокатолическата. Владеейки над приблизително 1.2 милиарда вярващи, папството със сигурност потвърждава и тази особеност от библейското описание - има **контрол върху множество народи**. Думата „католически“ означава вселенски - това е претенция за пълна власт на земята.

Във втора глава вече беше отбелязано, че именно католическата църква **променя времето**, като сменя почивния ден от събота в неделя. Освен това осъществява възможно най-голямата промяна във времето, която е лесно забележима - през 16 век папа Григорий въвежда нов календар - Грегорианския. Днес това е календарът, който се използва от цял свят.

Пищността на католическите храмове и литургиите, огромните дарения за църквата през вековете, както и сведенията за завоеванията на кръстоносците пък потвърждават поредната характеристика на тази сила, а именно, че **съкровищата на света** са при нея.

Друга от характеристиките на тази сила са цветовете на дрехите ѝ - **пурпурният и червеният цвят** имат съществено значение за висшето духовенство в католицизма - червеното е цветът на кардиналите, а пурпурните (лилавите) одежди - на удостоените с призвание Капелан на Негово Светейшество. Двата цвята се използват също и за други елементи от облеклото на католическото духовенството.

Едно от основните учения на католическата вяра е mysterium fidei - тайни на вярата. Големият църковен събор Ватикан I дори произнася анатема над невярващите в тези тайни, затова не е чудно, че Библията свързва тази сила с **тайни** / **мистерии**.

1260 години продължава периодът на тъмното средновековие, когато върховната власт е в ръцете на папството - от 538 г. - унищожаването на последните му противници, до 1798 г., когато Френската революция, начело с Бонапард, изпраща папата в изгнание.

Смъртоносната рана оздравява през 1929 г., когато Мусолини подписва Латеранския договор, възвръщайки чрез него политическата власт на папството - основава се независимата държава Ватикан с върховен глава папата. Мусолини дарява на Ватиканската банка повече от 80 млн долара като обезщетение за "раната", нанесена по време на Френската революция.

Дали Антихристът (звярът, блудницата, Вавилон) от Библията наистина е папството? Да разгледаме още една негова черта - той има **число**, което е число на човек:

„Тук е *нужно* мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест (666)“ (Откровение 13:8).

На римски, на латински и на гръцки буквите имат числова стойност, затова можем да проверим дали официалните светски и религиозни титли на папата при сумиране дават 666.

Една от титлите на папата е **Vicarius Filii Dei** – „Заместник на Божия Син“, при сумиране на числовата стойност на буквите се получава резултата 666 (V=5, I=l, C=100, U=5, L=50 и D=500).

Същото се отнася и за титлите **Dux Clerici** (D=500, U=5, X=10, C=100, L=50, E=0, R= 0, I=1), която означава „глава на духовенството“, и за **Lateinos** (L=30, A=1, T=300, E=5, I=10, N=50, O=70, S=200) – „човек, говорещ латински език“.

Числото на звяра е важна характеристика за разкриването на неговата самоличност, но нека все пак имаме предвид и другите негови черти. В следващите глави ще отговорим на въпросите как е възможно една институцията, претендираща да бъде християнска, да следва древни езически традиции и да прави изказвания против самия Бог. След това ще проверим дали е възможно всички държавници на тази земя да последват папството. И къде се намираме в хода на времето.

Но нека първо се върнем назад в миналото и да проследим историческия възход на католическата църква.

Глава 5

Новата римска империя

Политическата корупция, непосилните данъци, първичното задоволяване на плътта чрез оргии и проституция, незачитането на чуждия живот – Колизеума, човешките жертвоприношения – целият този ежедневен порядък в Римската империя води до нейния крах. Годината 324 отбелязва неспособността на тази система да продължи съществуването си – императорът премества столицата във Византион (днешен Истанбул) и оставя западните райони на произвола на съдбата. Заобикалящите Рим племена все по-често започват да навлизат в териториите на разпадащата се империя. През 476 г. сл.Хр. империята вече е разделена на десет части – това са царствата на остготите, вестготите, франките, вандалите, суевите, аламаните, англо-саксонците, херулите, ломбардите и бургундите. Някои от тях сформират съвременните държави Франция, Англия, Германия, Швейцария, Италия, Португалия, Испания.

Когато римските владетели оставят империята незащитена от нейните врагове, гражданите се обръщат към втората по влияние личност в Рим по онова време, а именно епископа, известен днес като папата. Той се превръща не само в религиозен обединител на разнородната етническа и верска общност, но и в лидер с гражданска и военна власт. В историята се откроява годината 452, когато папа Лий I застава начело на римската империя при конфликта с хунския водач Атила.

Католическата църква се превръща в наследник на политическата и духовна власт на древната Римска империя. Тя наследява положението, престижа, а дори и титлите на римските императори.

Най-съществената от тях е „Pontifex Maximus“ – езическата титла за „Строител на мостове между небето и земята“. На страница 40 от „История“ на Стенли се казва: „Папството е призракът на Римската империя, който седи коронован върху гроба ѝ“.

В периода 529-534 г. император Юстиниан I създава колекция от юридически трудове, наречена „Кодекс Юстинианус“. Глава първа в книга първа на второто издание носи заглавието „По отношение на най-висшата троица и на католическата вяра, давайки сигурност, че **никой няма да им се противопостави публично**“. Това представлява указ, който е официално признание на **върховната власт на папата в държавата** и негово приемане за представител на Исус Христос на земята (за видимата глава на Христовата църква). Но издаденият указ успява да влезе в сила едва през 538 г. сл.Хр., когато с помощта на владетелите на източната Римска империя биват заличени от съществуване последните противници на папската власт, а именно трите племена – вандали, херули и остготи. **И така 538 г. бележи началото на върховната власт на папството, а с нея и началото на тъмното средновековие.**

Папството придобива повече сила дори от императорите на Рим. Историкът Гибон казва, че папа Инокентий III заема по-висша позиция от който и да е цезар, управлявал някога империята. Царете полагат короните си в нозете на папата и искат той да ги коронова. Те целуват пантофа му, за да изразят своето покорство. Всеки цар, който би се разбунтувал, бива детрониран.

Поради конфликт с папа Инокентий III крал Джон Английски, както и цяла Англия биват отлъчени от църквата, а малко по-късно папата подстрекава Франция да ги нападне. Притиснат от обстоятел-

ствата, през 1213 г. крал Джон се съгласява да изпълни всички поставени от папството условия, за да възвърне предишния си статус. Налага се един ден и една нощ да лежи гол на студения мраморен под на Templar Church, показвайки смирение пред папата. Когато се среща с него, крал Джон подписва договор, чрез който Англия става феодал на папството и започва да плаща данък от 666 лири годишно.

Друг пример за властта на средновековната римокатолическа институция е Хенри IV – император на Германия, който стои четири дни в дъжда и снега, опитвайки се да получи аудиенция с римския епископ. В онова време папата има върховна власт над всички нации и държави.

През този период в християнството навлизат всякакви езически практики и суеверни вярвания (можете да прочетете в следващата глава). Над човечеството мракът се сгъстява и вярата на обикновените хора бива изтръгната от тях чрез изопаченото представяне на Бог като далечен и незаинтересован от живота им, гневен и склонен да бъде омилостивяван чрез мъчения или дарове. И до днес тази представа продължава да бъде налагана по същия начин – твърди се, че за да бъдеш чут от Бог, ти е нужен посредник (свещеници или мъртви светии), че големите дарения за църквата или изморителните поклоннически пътувания ще направят Всевишния по-благосклонен.

До XIX в. римокатолическата църква по правило забранява изучаването и разпространяването на Библията. Една от отявлените прояви на враждебност спрямо Писанията е включването им в списъка „Индекс на забранените книги“ (Index Librorum Prohibitorum), обнародван от папа Павел IV през 1559 г. В борбата си против Библията тази църква става основоположник на философското течение „висша критика“, което поставя под съмнение истинността и значе-

нието на библейските думи. Днес именно ученията на „висшата критика“ стават основа за неверието на множество хора.

През вековете Библията бива отхвърлена и анатемосана и реалната основа, на която се градят ученията и действията на католическата църква, се явява „Светата Традиция“ (преданието), т.е. разбиранията и заповедите на издигнати от църквата човешки авторитети. Папата и епископите, които са в общение с него, са наричани магистериум – в католическата църква това се счита за най-висшия, непогрешим авторитет, имащ изключителното право да тълкува Божиите откровения и да определя кое е истина и кое – ерес. Бонавенчър Хинууд в книгата „Още отговори на вашите въпроси“ (издадена през 1983 г. от Human & Rousseau) казва: „Ако Бог ми заповядва под заплаха от осъждение да вярвам в ученията Му, Той е длъжен да ми даде и средството за разбиране на думите Му. Кое е това средство? Протестантите казват: „Библията“, но католиците казват: „Не, не е Библията, а Божията Църква“.

Отхвърлила Божиите заповеди от Библията (включително заповедта да не се убива) средновековната църква основава през 1232 г. **Инквизицията**, чиято цел е унищожаването на еретиците (т.е. на всеки, който би противоречил на ученията и властта на папството). Множество исторически източници свидетелстват за извършените от тази институция мъчения и убийства. Днес понятието "**Вартоломеева нощ**" е известно, но рядко се говори какво се случва тогава: „На 24 август 1527 римокатолиците във Франция, по предварително уговорен план, под йезуитско влияние, убиват 70 000 протестанти в рамките на два месеца. Папата се възрадва, когато чу новините за успешния резултат“ (католически журнал *Western Watchman*, 21 но-

ември 1912). Инквизицията обаче не успява да смълчи всички противници на папството и на 27 септември 1540 папа Павел III с официална була утвърждава ордена на йезуитите - монаси, лоялни до смърт на папата, готови на всичко, за да унищожат протестантската Реформация и пробуждането на обществото за неговите свободи. Този орден действа и до днес под покровителството на Римокатолическата църква и играе съществена роля в динамиката на света.

Сигурните свидетелства за издевателствата на Инквизицията и нейните поддръжници говорят и до днес - това са катакомбите на Франция, Италия, Испания и множеството масови гробове из цяла Европа.

Стотици католически църкви и днес пазят костите на безбройните жертви на Инквизицията в костници, а дори и като украса. На снимката е църквата Czermna Chapel в Полша, където за декор са използвани костите на жертвите на 30-годишната война, водена между католици и протестанти.

Църквата „Сан Бернардино ла Оса“ в Милано е „облицована“ с черепите на деца

Господ Исус Христос казва: „Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно“ (Йоан 10:10). Казва още: Дяволът „беше открай човекоубиец“ (Йоан 8:44).

Дали е справедливо да съдим за съвременната римска църква по мерзостите и нелепостите, белязали господството ѝ през вековете на невежество и мрак? Дали нейната ужасяваща жестокост е оправдана с варварските нрави на онова време и дали влиянието на съвременната цивилизация е променило начина на мислене в тази църква?

От началото на върховната си власт до ден днешен **Римокатолическата църква не се е отрекла от решенията на Инквизицията**, нито от твърденията си, противоречащи на науката, **тъй като тя се счита за непогрешима институция**. Папа Григорий VII заявява през XI в., че църквата никога не се е заблуждавала и не ще се заблуди. Той твърди, че никой няма правото да отменя нито едно от неговите постановления, докато самият той има изключителното право да отменя решенията на другите.

През XIX в. църквата не само не се отказва от своите претенции, но още по-настойчиво ги отстоява. Ако Рим твърди, че църквата „никога не е грешила и според Свещените писания никога не ще се заблуди“ (John L. von Mosheim, Instituter of Ecclesiastical History, vol.3, II sec. part II, ch.2, 9, r 17), как би могла тя да се отрече от принципите, които са я ръководили столетия наред?

Папа Пий IX в циркуляр от 15 август 1854 г. казва: „Най-голям абсурд и глупост е да се защитава свободата на съвестта; това е най-отровната заблуда, чума, най-страшното, което може да се случи в страната“. Същият папа в циркуляр от 8 декември 1864 г. предава на анатема всички, които защитават „свободата на съвестта и богослуженията“, както и „онези, които твърдят, че църквата няма право да използва насилие“.

Бележитият католик Тома Аквински казва, че **убедените еретици трябва да бъдат убивани точно както другите престъпници,** защото те не са прави. В Catholic magazine четем: „Не можеш да упражняваш никакво благочестие в душата си, ако хленчиш поради католическите зверства (...) Никога не сме написвали и ред, за да извиним Инквизицията или за да намалим вината й. Никога не сме смятали, че е нужно да я защитаваме“.

Привидната кротост на Рим днес не свидетелства за промяна в настроенията и намеренията му. Католическият епископ О'Конър казва: „Религиозна свобода ще има, докато се подготвим да я премахнем, без да причиним с това вреда и опасности за католическия свят". Архиепископът на Сент Луис заявява: „Ереста и неверието са престъпления; и в християнски страни като Италия и Испания, където всички са католици и католицизмът определя значителна част от законите на страната, те трябва да се наказват като останалите престъпления (...)".

Заключение: Римокатолическият епископ (папата) е наследник на политическата и духовна власт на римските императори и също като тях претендира за непогрешимост и за върховен авторитет при тълкуването на Божието откровение. Ученията на католическата църква са основани на човешки предания и разбирания. Също както през тъмното средновековие, така и днес всяко мнение, което противоречи на тези учения, се счита за ерес и за заслужаващо смъртна присъда.

* * *

В Даниил 7 и 8 гл. се казва, че от последната земна империя (Римската) ще се издигне малък рог, пред който три други рога ще се изкоренят. Роговете са символи на царе, царства, власти (Захария 1:18,19, Откр. 17:12). Малкият рог има „очи като човешки очи и уста, които говореха надменно", той „воюваше със светиите и превъзмогваше против тях". Думата „надменно" може да се преведе още и като богохулно.

Всички тези характеристики описват папската власт - политическа власт, произлязла от Римската империя, причинила унищожението на три племена при възцаряването си, представена чрез човек (папата), богохулстваща с претенциите си за непогрешимост и за прощаване на грехове (нещо, присъщо само на Бог - Лука 5:21), преследваща хората, вярващи в различни от нейните учения.

Глава 6

Ученията на звяра

Идолопоклонството и безсмъртието на душата

Още от дните на първите папи в „християнството“ са навлезли безброй **езически традиции и практики**: пищните церемонии, богатите одежди, броениците, съвременните църковни празници (Коледа – „Dies Natali Invictus“ или рождението на слънчевия бог, Великден – годишното възраждане на бог Атис и пр.), монашеството и монашеските практики, молитвите пред мъртвите – всяко от изброените има лесни за проследяване корени в езичеството и не са основава нито на записаните думи на Христос, нито на друг текст от библейските писания.

Много от новопокръстените в онова време хора просто **сменят имената на идолите си с християнски**: статуята на бог Юпитер получава ново предназначение като статуя на апостол Петър, като дори се запазва слънчевият диск над главата му (по-известен днес като „ореол“ на светия). Митичните основатели на Рим – Ромул и Рем – биват представени като християнски мъченици. Образът на

Хермес е използван за създаване на статуя на Христос като пастир, а Асклепий става иконографски модел на по-голямата част от изображенията на Исус – млад, жизнен бог с къдрава коса и малка брада, който се грижи за теб. Върховната египетска, а по-късно и римска, богиня Изида е била изобразявана като майка, носеща своя син Хорус, и лесно се превръща в Мария с младенеца.

В историческите източници за живота на Исус (а именно четирите библейски евангелия) Мария е спомената само няколко пъти. Тя е представена като една добра жена, живееща скромен и праведен живот, като освен това върху нейната личност не е акцентирано по специален начин и тя не е описана като по-различна от всички други смъртни хора. Но **богинята майка с детето** е традиция с най-стари корени – има я в митраизма, във вавилонските и в персийски вярвания. Така че Мария получава някои характерни черти на тези богини: носи тъмносиня мантия и стои върху полумесец като Изида; майка е на всички богове; държи в ръце сина си.

И ето че цялото това преименуване води до **поклонение пред „християнски" идоли**, което изрично е забранено във втората от Десетте заповеди:

> Аз съм Йехова, твоят Бог, Който те изведох из Египетската земя, из дома на робството. Да нямаш други богове освен Мене. **Не си прави кумир или какво да било подобие на нещо**, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята; **да не им се кланяш, нито да им служиш**, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам

беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди.

Поклонението пред статуи и по-специално пред тази на Мария се практикува и до днес в римокатолическите среди:

Затова Католическата църква се отървава в своите писания (Катехизиса) от втората Божия заповед и разделя десетата заповед на две, за да запази общия брой.

По време на Никейския събор през 325 г. римската църква издига Мария до статута на богиня и на застъпник за хората наред с Христос. Проблемът обаче е, че християнските писания не подкрепят вярването в безсмъртната душа и така Мария не би могла да бъде другаде освен в гроба заедно с всички други праведни хора, които очакват последния ден.

Идеята за безсмъртната душа произлиза от древните религии, сред които ярко се откроява древноегипетската. Тогава се е вярвало, че смъртта е само преход към мистериозния свят на отвъдното, към едно друго съществуване. Мумиите с целия си антураж и имущество се очаквало да пристигнат отвъд реката в новия си дом. След смъртта сърцето на човека било претеглено на везни от бог Анубис и ако перцето на Маат се окажело по-тежко, той бил отвеждан в Дуат. В противен случай сърцето му било изяждано от демона Амит.

Древните египтяни вярвали, че БА е всичко онова, което съставлява личността и което я прави различна от останалите. Концепцията е сходна на съвременното разбиране за „личността“. Животът в човека те наричали КА. Човек умирал, когато КА напуснел тялото. Смятало се, че БА и КА се обединяват отново след смъртта под формата на АКХ. Ако се извършели подходящите погребални обреди и след това постоянно се принасяли дарове, АКХ можел да бъде съживен. Египтяните вярвали, че АКХ може да излиза от гроба и да влияе позитивно или негативно на живите в зависимост от обстоятелствата – можело да причинява кошмари, чувство на вина или болест. В периода на царуването на Рамесидите се вярвало, че АКХ можело да се развие в нещо като дух или бродещо „мъртво същество“, когато гробът не се поддържал повече. Сходни били вярванията и на много други древни народи.

Древните религии са все още живи днес. Съвременният свят е предимно християнски, но разбиранията за смъртта не са се променили много. В много църкви се поддържат същите вярвания, същите традиции, същите страхове в поклонниците. Дали трябва да поддържаме гробовете на близките си и да им носим дарове по празници-

те? Да трупаме ли цял живот земни блага, за да бъдем осигурени в следващия си живот? Това е религия, изтъкана от дела. Затова и Реформацията въстава против практиките на средновековната римска църква, която и до днес продава индулгенции (различни материални и нематериални притежания) с цел мъртвите да живеят по-добре в задгробния си живот. Това е напълно актуална практика - на 9 юли 2013 Ватикана издава декрет, според който **папа Франциск ще предоставя индулгенции** (намаляване на времето в чистилището) **на своите последователи в Twitter.**

* * *

Библията говори друго за състоянието на мъртвите. Древната библейска книга Йов съдържа въпроса, който всеки от нас си е задавал: „Ако умре човек, ще оживее ли?“. Най-мъдрият човек, живял на земята – Соломон, пише в книгата Еклесиаст, че при смъртта пръстта се връща в земята, както е била, а духът се връща при Бога, Който го е дал. В Библията пише още, че „тялото, отделено от духа, е мъртво“.

Бог създава човека от материя и вдъхва в него жизнено дихание. Мистиците в древността смятат, че животът е безволева жизнена сила, която подлежи на подчинение на законите на обредите. Библията обаче говори, че това е дух от Бог и че Той има контрол над него: „докато диханието ми е в мен и Божият Дух е в ноздрите ми“. Цар Давид казва за човека: „Излиза ли духът му, той се връща в земята си; В същия този ден загиват намеренията му“ (Псалм 146:4).

Но **всички хора**, живели някога, **ще възкръснат** след края на света (Откровение 20 глава). Дотогава те ще спят в гробовете си.

Онези, които са вършели добро с цялото си сърце и с целия си ум, ще възкръснат при Второто пришествие на Исус, за да имат вечен живот в свят без грях и без смърт. Останалите ще бъдат изправени на съд 1000 години по-късно, за да видят доклада за делата си, записан в небесните книги. Присъдата им ще бъде според собствените им дела. Съдът ще се произнесе и присъдата ще се изпълни – а именно втора смърт, която ще бъде окончателната им участ.

Живеем в последните месеци от човешката история. Важно е да разберем какви са заблудите на силата, която претендира за власт над земята, за да не получим белега ѝ и да бъдем част от спасените за вечен живот.

Глава 7

Глобализмът, икуменизмът и белегът на звяра

Глобализмът е всеобщо обединение на политическо равнище (национално, културно, икономическо, юридическо и пр.), а икуменизмът е всеобщо обединение на религиозно равнище. И двете движения са активни от десетки години, но все по-малко се коментират, тъй като вече са постигнали успех и са обхванали почти цялата част от своята целева група - населението на света. Макар на пръв поглед тези идеи да звучат утопично, зад тях се крият напълно измерими интереси. И двете движения в крайна сметка са си поставили за цел да изградят една единствена върховна власт, която да управлява света.

В случая с икуменизма е по-лесно да се назове кой бива гласен да

заеме тази позиция. Римокатолическата църква е основен инициатор и организатор на мероприятията на движението. В центъра на Рим на входа на папската архибазилика „Св. Йоан Латерански“ е поставен огромен надпис на латински, който гласи „Светата латеранска църква. Църква майка и глава на всички църкви в града и по света“. Това, както и името й, произлизащо от латинското catholicus, т.е. „вселенски“ показва претенцията й да бъде единствената световна религия. Историческите й корени на обединител на разнородни езически вярвания обяснява интересът й към другите религии. Действията на папите през последния век ясно показват стремежа за обединение на всички църкви и религии.

На снимката: икуменистическа среща (Асизи I през 1986 г.), ръководена от папа Йоан Павел II (в центъра)
Виждаме представители на главни религиозни общества - ***източноправославни, будисти, хиндуисти*** *и др.*

За да се случи това обединение обаче, римската църква няма намерение да прави компромис с ученията си. На много места тя заявява, че „(...) истинската християнска църква не може да допусне ни една друга църква, освен себе си (...) И именно на тази изключител-

ност е основана уникалната ѝ сила, будещата интерес мощ на нейната пропаганда, неизчерпаемата енергия на прогреса ѝ. Тази неоспорима фундаментална идея води до строго логическо заключение - за духовния догмат **няма спасение извън църквата** (...)" (The Catholic Encyclopedia, 1911, vol. 14, p. 766, 768).

На 13 февруари 2016 в Куба се срещат лидерът на най-голямата православна общност - руският патриарх Кирил и лидерът на католическата църква - папа Франциск. Те подписват съвместна декларация след края на разговора си в Хавана, в която заявяват, че „православните и католиците са обединени не само от **общото предание** на Църквата от **първото хилядолетие**...", но и по много други начини. Те изявяват също и надеждата си, че срещата им ще вдъхнови християните по целия свят за молитви за **пълното единство на църквите**.

Папа Франциск в бяло и руския патриарх Кирил в черно на 13 февруари 2016 в Куба

Но за да бъде реализирано това обединение, от икуменистическата общност не може да се очаква напълно да промени вярванията и ритуалите си, макар че те вече имат твърде много общо с католическите. Все пак ще се изиска нещо по-приемливо, а именно просто да бъде приет **белегът на властта** на римската църква. В Библията този белег е споменат единствено във връзка с края на света.

За да могат изследователите на Библията да са напълно убедени, че живеят в това време, Бог разкрива в последните години на множество хора един неоспорим знак, известен като „осмия". Откровение 17 глава описва римокатолическата църква в периода от излизането й от „пустинята" (оздравяването на смъртоносната рана, нанесена от Френската революция, т.е. възвръщането на властта на папата през 1929 г.) до самия край на света - пришествието на Христос. В тази глава от Библията се казва, че за този период от време ще се възцарят осем папи, шестият от които ще бъде по-значим от останалите, седмият ще бъде за кратко, а осмият ще остане до идването на Господ на земята. Ето го и списъкът:

1. Пий XI - 6 февруари 1922 до 10 февруари 1939
2. Пий XII - 2 март 1939 до 9 октомври 1958
3. Йоан XXIII - 28 октомври 1958 до 3 юни 1963
4. Павел VI - 21 юни 1963 до 6 август 1978
5. Йоан Павел I - 26 август 1978 до 28 септември 1978
6. Йоан Павел II - 16 октомври 1978 до 2 април 2005
7. Бенедикт XVI - 19 април 2005 до 28 февруари 2013 г.
8. Франциск - 13 март 2013

Не случайно шестият е известен като „папа, чупещ рекордите"

(Our Sunday Visitor). Папа Йоан Павел II е най-отявленият лидер на съвремието в обединението на религиозните и политически сили на света, бивайки председател на най-големите екуменистически събрания (сред които в Асизи). Известен е с пътуванията си - близо 765 хил. мили, като посещава 133 държави. Участва в около 1500 лични срещи, включително с държавни ръководители и представители на различни групи от обществото. На погребението му присъстват 113 президента, сред които Георги Първанов, 30 царски особи, стотици делегати и депутати от целия свят, както и религиозни лидери като патриарха на Константинопол, на Арменската църква, представители на израелските равини... Както животът му, така и смъртта му са от световно значение.

В Библията се казва, че след него ще дойде един „и когато дойде, трябва само малко да постои". Напускайки позицията преждевременно, Бенедикт създаде прецедент във вековната история на папството, за който се говореше с учудване и неразбиране дълго време.

Той отстъпи мястото си на по-харизматична личност, която да успее да изпълни целите на организацията.

Папа Франциск е единственият религиозен лидер, поканен да се обърне към ООН на събранието им през септември 2015 г., посветено на климата, и след това имащ възможността за частна среща с президента и генералния секретар на ООН. След това той е специално поканен и в Сената на Щатите (държавата с най-голям брой протестанти - 170 мил. спрямо 70 мил. католици), за да изнесе "историческа реч" (CNN), адресираща „всяка жива душа на тази планета". Той описва качествата на добрия политически лидер, представяйки го като човек с прагматичен, отворен дух, който не се опитва да пази

границите на държавата си, а гледа в перспектива.

Можем да сме убедени, че много скоро лидерите на света ще бъдат именно такива, защото в същата 17-та глава на Откровение пише, че в последните дни цялата политическа власт над земята ще бъде дадена на десет владетели и те ще „действат единомислено“ заедно с папството.

Хората с пари и власт знаят това от много години и ако се замислим, ще видим, че те не го крият, основавайки световни организации за обединение - военно (НАТО), миротворческо (ООН), политическо и икономическо (Европейски съюз, Евразийски съюз, Африкански съюз, Съюз на южноамериканските нации, неофициален северноамерикански съюз), религиозно (Световния съвет на църквите).

Ето част от небезизвестното изказване на Джордж Буш старши от далечната 1991 (16 януари): „Пред нас се намира възможност да изковем за нас и за бъдещите ни поколения един нов световен ред. (...) Когато успеем, а това ще се случи, тогава ще имаме реален шанс при този нов световен ред. Ред, при който Обединените нации, които заслужават доверие, ще могат да използват ролята си в поддържането на мира, за да изпълнят обещанието и визията на основателите си“.

Неговият наследник Барак Обама казва при посещението си в Прага през 2009 г. „Всички нации трябва да се съберат, за да изградят един по-силен глобален режим“.

Робърт Мюлер, известен като „философът на обединените нации“, и вице министър на правосъдието към ООН цели 40 години казва (нееднократно): „Трябва колкото се може по-бързо да се насочим към едно световно правителство, една световна религия под ръководството на един световен лидер“.

Религиозният лидер Йоан Павел II допълва: „Повече от всякога се нуждаем от нов международен ред, който е изграден върху опита и постигнатите от ООН резултати през тези години". А изказванията на папа Франциск за нуждата от нова глобална политическа система с общ план и управление, с общо законодателство и затегнати мерки са множество.

Изявленията в този дух на световните политически и религиозни лидери са много повече.

Бог ни предупреждава чрез събитията в политическия и религиозния свят, че времето на обединение на света е настъпило, а това е знак за последните драматични събития на земята, при които ще се реши съдбата на всеки човек за вечността.

В първата библейска книга се описва животът на земята от нейното създаване. Преди повече от 4000 години в древния свят се зародило желание за обединение между всички хора по земята, материалните предимства от което със сигурност биха били значими. Оказва се обаче, че за хомогенното смесване на хора винаги е необходима религиозна съставка. И кулата на древен Вавилон не прави изключение - тя е издигната като отявлен бунт против Бог. Хората казали „да си съградим град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да си спечелим име". „Високите места" са споменати в Библията повече от 50 пъти и се свързват с поклонение пред езически богове, често включващо човешки жертвоприношения. При градането на древен Вавилон Бог лично се намесва, за да осуети плановете на хората. Разпръсквайки ги, Той дава шанс на всеки от тях да вземе самостоятелен

избор за живота си, вместо мнозинството да налага вижданията си.

Подобно в наши дни се гради една нова Вавилонска кула, която цели обединение на народите под шапката на езическа религия. На първото изображение вляво е картина на Вавилонската кула, нарису-

вана през 1563 г. от Питър Брюгел, а в дясно - плакат, издаден от Европейския съюз, който символично изобразява мисията на организация с мотото „Европа: Много езици, един глас". Звездите са обърнати, вероятно печатна грешка. Основният елемент на изображението е сградата на Европейския парламент в Страсбург, която стряскащо напомня за недостроена кула.

Световна религия на човечеството за следващото хилядолетие (милениум, Ерата на Водолея) е предвидено на бъде Ню Ейдж (New

Age) - микс от древноезически практики, поклонение пред природата и съвременни спиритични учения. Сградата на Обединените нации е изпъстрена от 15-годишните усилия на Gu Wenda - художник, чийто изображения и ръчен труд са вдъхновени от този предстоящ духовен милениум. В същата сграда се намира и стаята за медитация и молитва с пирамидална форма с олтар в центъра, посветена според Даг Хамарскьолд (генерален секретар на ОН и неин създател) на „бог, който е почитан под много имена и много форми".

Обезличаването на нашия Създател ни откъсва от предупрежденията на Словото Му и ни прави удобни пионки. В личен план това ни отдалечава от ясните Му напътствия за живота ни, които целят да ни подготвят за бъдещия свят.

В Библията пише: „Когато казват: „Мир и безопасност!", тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избегнат". Днес повече от всякога се говори, че един

нов ред може да постигне тези така желаните от всеки човек обстоятелства на мир и безопасност. Организации като ООН са създадени с такава цел. Но сме предупредени, че именно сега предстоят по-разтърсващи събития, отколкото някога са се случвали: „през онези дни ще бъде такава скръб, каквато не е била от начало на създанието, което създаде Бог, до днес, нито ще бъде“.

Кой всъщност е белегът на звяра (белегът за властта на Антихриста), който трябва да се пазим да не получим? В предишните глави бяха представени доводи от Библията в контекста на историята и настоящето, които потвърждават заключенията на великите европейски реформатори, а именно че папството е силата, която ще „принуждава всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се сложи белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име“. Не можем да разсъждаваме върху този въпрос извън контекста на Библията. Там се казва, че Бог също има белег (знак): „Аз съм Господ вашият Бог; в Моите повеления ходете, и Моите съдби пазете и извършвайте ги; освещавайте още и **съботите Ми**, и нека бъдат знак между Мене и вас, за да познаете, че Аз Господ съм ваш Бог“. Спазването на закона на Бог е белег за принадлежност към Него. Четвъртата заповед е именно тази, чрез която ще познаем кой е Господ, нашия Бог - Създателят на тази земя и на всеки един от нас. Във втора глава пише по-подробно за постановената в Едем почивка - съботния ден - ден за общение с Твореца. Когато неделята (денят, посветен на бога на слънцето) бъде наложена под хуманен предтекст от законодателствата на световните съюзи като ден за почивка и поклонение пред Бог, това ще бъде окон-

чателният акт на бунт спрямо Създателя - последната капка нечистота в чашата на духовната блудница, описана в книгата Апокалипсис.

Глава 8

Спасение

Всеки човек ще бъде поставен пред избора дали да се подчини на новата религиозно-политическа власт, заставайки така твърдо за нарушаването на Божиите заповеди. **Който се възпротиви, ще бъде третиран като терорист, а който приеме новия ред, няма да бъде защитен от последните седем бедствия на тази земя, описани в Откровение като язви.** За едните апостол Йоан казва: „видях и душите (...) на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си; и те оживяха и царуваха с Христа". А за другите казва: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му".

Бунтът спрямо Бог е решението на човека да се отдели от живота и от светлината. Това е решение да приеме предложената от дявола алтернатива и да застане под негов контрол, а той „беше открай човекоубиец, и не устоя в истината". Когато сами изберем да се отдалечим от Създателя си, оставаме без закрила.

Божият закон се състои в тези две големи заповеди: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближния си както себе си". „Понеже заповедите: „Не прелюбодействай"; „Не убивай"; „Не кради"; „Не пожелавай"; и коя да било друга заповед се заключават в тия думи:

„Да обичаш ближния си както себе си“. „Който не люби, не е познал Бога; защото Бог е любов“, но „ ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена“. „Никой няма по-голяма любов от това да даде живота си за приятелите си.“ „В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него“, защото „когато още бяхме грешници, Христос умря за нас“. „И ние познаваме и сме повярвали любовта, която Бог има към нас.“ „В това се усъвършенства любовта в нас, когато имаме дръзновение в съдния ден“.

В съдния ден, „ако някой не се намери записан в книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро“ („присъдата за в огненото езеро е втората смърт“). „Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха **съдени според делата си** по написаното в книгите. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бидоха **съдени всеки според делата си**.“ „И дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в огненото жупелно езеро, гдето са и звярът и лъжепророкът“.

Огненото езеро не е предвидено за хората. В Библията пише, че „вечният огън е приготвен за дявола и за неговите ангели“. Но всеки, който се е подчинил на този дух в ежедневния си живот, също ще попадне там - „страхливите (бел. ред. които не са застанали твърдо за правото от страх), невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт“. „Защото всичко що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света“. „И тъй,

който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога."

Ти си дете на „Господ, Който те е направил, и те е създал в утробата". В Неговите очи ти си много ценен (Матей 10:31). Желанието Му е да те подготви да живееш с Него във вечността: „Блажен и свет оня, който участвува в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила; а те ще бъдат свещеници Богу и на Христа и ще царуват с Него". Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт", „на този, който победи, и който се пази до край, за да върши дела чисти като Моите" „ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава" - това е шанс за нов живот. „Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син."

Победата е дело на Божия Дух в нас, когато Му съдействаме и се молим. Дори и да съгрешим, ако „изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда". Исус учи хората, че ако твой близък съгреши спрямо теб, трябва да му прощаваш независимо колко пъти се е провинил (Матей 18:21). Колко повече Бог, който е „жалостив и милосърд, дълготърпелив и многомилостив" прилага този принцип за нас.

Нужно е да се запознаем с изискванията на Господ, които са в Библията, защото човешкото сърце „е измамливо повече от всичко, и е страшно болно" и сами не можем да намерим принципите на живот, които биха ни подготвили за небесната реалност. Там „няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето". „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина".

И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха; и море нямаше вече.
Видях и святия град, новия Ерусалим, да слиза из небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.
И чух силен глас от престола, който казваше:
Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях. Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина.
И Седящият на престола рече: Ето, подновявам всичко.
И каза: Напиши, защото тия думи са верни и истинни.

(Откровение 21:1-5)

Ω